

ARXIU
MONTSERRAT PUJOL (Molins de Rei, 1897-1988)
Felicitaçió de Nadal de l'any 2011
Núm. 21

Que les nades, pensaments i pregàries de Montserrat Pujol, en l'actual època de crisi, ens endolceixin aquestes Festes i ens estimulin a tenir presents els qui ho passen més malament. Jesús neix per a tots.

NADALES

—El Noi tremola de fred
i el món tremola de ira.
Veni, oh bon Jesuset!
Deixeu-nos, dintre, un esplet
d'un amor com una pira.

—Sempre Nadal i sempre les campanes
per anunciar que al món neix el Messies...
L'estrella al cor per fer les penes blanques
i un sol ben clar per aclarir bé els dies.

TOTHOM CAMÍ DE BETLEM

Paladejant un consol
arriba un jaio a l'Estable;
que el viure es fa més viable
estant a l'ombra del sol.

El Nin que és el Sol etern
li omple de claror la vida,

i li clou una ferida
oberta al mig de l'hivern.

DIVINA HUMANITAT

Vibra en l'espai la divinal tonada.
Veni, veni; mireu la carn de lliri
d'aquest Infant, manyac dins sa pobresa.
Signa el seu plor el llibre de la vida.

*****

PREGÀRIA

Senyor, el tresor del treball
no falti a la nostra terra,
perquè aquest és un detall
que posa els homes en guerra.
El treball ens porta el pa;
el treball, la pau tan dolça;
el treball porta a la mà
el secret que el mal espolsa.

El treball, el pensament,
l'omple d'idees ben nobles;
el treball és la sement
que germina dintre els pobles.
El que no té entre les mans
l'eina que porta el pa a casa,
té uns sentiments inhumans...
com un vent que tot ho arrasa.
I si no té un cor ben fort
per superar aquesta prova,

el que és dret ho torna tort
i el dol dintre ell es renova.
Senyor, doneu-li l'ajut
i, amb les vostres mans divines,
traieu-li del cor dolgut
les penes i les espines.
Doneu treball als parats
i, tenint les hores plenes,
no sentiran els embats
de les feixugues cadenes.

*****

Afigureu-vos els inspirats versos que M. Pujol hauria pogut fer sobre les noves tecnologies...

L'ORACIÓ DEL TELÈFON

Quin fil tan meravellós
és el nervi del telèfon
quan aboca en to amistós
un bell missatge.
Quin dring tan fi i tan lleial
té el timbre que l'anuncia,
quan preservat de tot mal
ens porta joia.
Ell transmet, ençà i enllà,
missives plenes de gràcia,

que fent el viure més clar
el cor amoixen.
Aquest fil és beneït;
tramet consols i esperances,
per a donar un nou delit
sense defici.
Telèfon que al grat del vent
contínuament et belluges:
tracta'ns amorosament.
Fes obra pia.

Jo et prego que en tot indret
hi deixis l'empremta pura
del missatge viu i net
que infon coratge.
Demano al cel de genolls,
que a casa nostra no ens truquis
per anunciar mals a dolls.
Senyor! Així sia.

1978

DE L'ANY QUE S'ACABA

—Obituari

El 22 de febrer va morir Joan Colomines i Puig a 88 anys (1922-2011), metge, poeta i exdiputat de CiU. Com ha escrit Vinyet Panyella en l'article "Joan Colomines o la irreductible vocació pública" (*Serra d'or*, octubre 2011, p.34), la seva biografia és la d'un "patriota que utilitza els diversos amics i estratagemes per treballar per un país sotmès, per una llengua prohibida i per una cultura en perill de provincialització i d'extinció". Va convidar Montserrat Pujol a "Barbolls poètiques", unes sessions de lectura de textos literaris que organitzava al seu domicili del carrer Aragó de Barcelona. Van durar de 1959 a 1962. La número trenta-u –n'hi va haver dues més– va ser per presentar Montserrat Pujol, així com el poeta Miquel Planes i Josep Genovés, autor de contes. Era la tarda del diumenge 11 de març de 1962. A continuació reproduïm un fragment de la introducció, inèdita, que hi va fer el mateix Dr. Colomines.

BARBOLLES POÈTIQUES. Sessió 11/03/1962

Precisament això és el que colpeix d'aquesta gent: el seu treball humil, pacient, quotidià, ple de servitud, d'amor, i sense cap finalitat aparent. Per què, us preguntareu, aquesta gent escriu? Si ho preguntéssim a cadascun d'ells potser no sabrien respondre d'una manera concreta. I és que a ells el que els interessa és dir, expressar allò que miraculosament els surt del fons de l'ànima i els apropa més i més al misteri de les coses i de l'inconegut. Potser meravellats per un màgic do que els és donat de tant en tant, i la seva complaença és en la mateixa música del vers. Seran gent que hauran passat per aquest món visquent-lo interiorment, i la poesia els haurà servit, com diu l'Espriu, per a viure millor i potser un dia per a ben morir. El seu món poètic interior en certs moments no l'han pogut contenir i ha esclatat sorollós o tímidament però, sense cap dubte, d'una manera autèntica.

—Bloc Maragall

El Bloc Maragall, com potser ja sabeu, és un calendari de taula amb un full per a cada dia de l'any. N'hi ha dos formats, el gros i el petit. Abans, fa uns anys, es deia Bloc Arimany. Em fa l'efecte que és l'únic calendari-bloc català que actualment existeix.

El dia 22 de gener del 2011, un dissabte, vam tenir la sorpresa de trobar-hi, a la pàgina del darrere, un poema de MONTSERRAT PUJOL titulat "Remor". El bo del cas és que ens era desconegut. No el localitzàvem a l'Arxiu, i no semblava del tot de la nostra autora. Investigant aquest misteri, vam acudir a l'única referència que teníem, el número de telèfon dels tallers on s'imprimeix el bloc. Finalment el verdader responsable del calendari va poder aclarir, amablement, que es tractava d'una altra persona de Sant Pere de Torelló, que havia participat en concursos de poesia. Això es va confirmar del tot quan, al cap de temps i via internet, la Mercè Gabarró va aconseguir posar-se en contacte amb aquesta altra Montserrat Pujol.

Es tractava, doncs, de Montserrat (o Montse) Pujol Jordana (Sant Pere de Torelló 1963), i podeu veure qui és i conèixer la seva obra a drapairedemots.blogspot.com

L'11 de juny va aparèixer al Bloc Maragall un segon poema de MONTSERRAT PUJOL, ara ja sabíem que de Montserrat Pujol Jordana. Però és possible –per què no?– que un dia hi surti Montserrat Pujol i Bernis. El pròxim 2012 no ho crec, però ¿qui sap si el Bloc Maragall de 2013 ens reserva alguna sorpresa?

"PAU A LA TERRA". S'acosten els 50 anys de la beneïda encíclica *Pacem in terris* de Joan XXIII, que a Catalunya, en l'asfíxia de la dictadura, va suposar molt més que una alenada d'aire fresc i de llibertat: "Cal afirmar, de la manera més explícita, que una acció adreçada a reprimir i a sufocar la vitalitat i el desenrotllament d'aquestes minories és una gran violació de la justícia (...). Respon, en canvi, a una exigència de justícia (...) mesures eficaces a favor de la seva llengua, de la seva cultura, dels seus costums, dels seus recursos i de les seves iniciatives econòmiques" (n. 89 i 90). ON ÉS LA PAU? M. P. (1974)

On és la pau? On és l'essència pura
que tants vivents desitgen amb anhel?

Mostreu, Senyor, a tota criatura
un raig de sol, del vostre, del del cel.